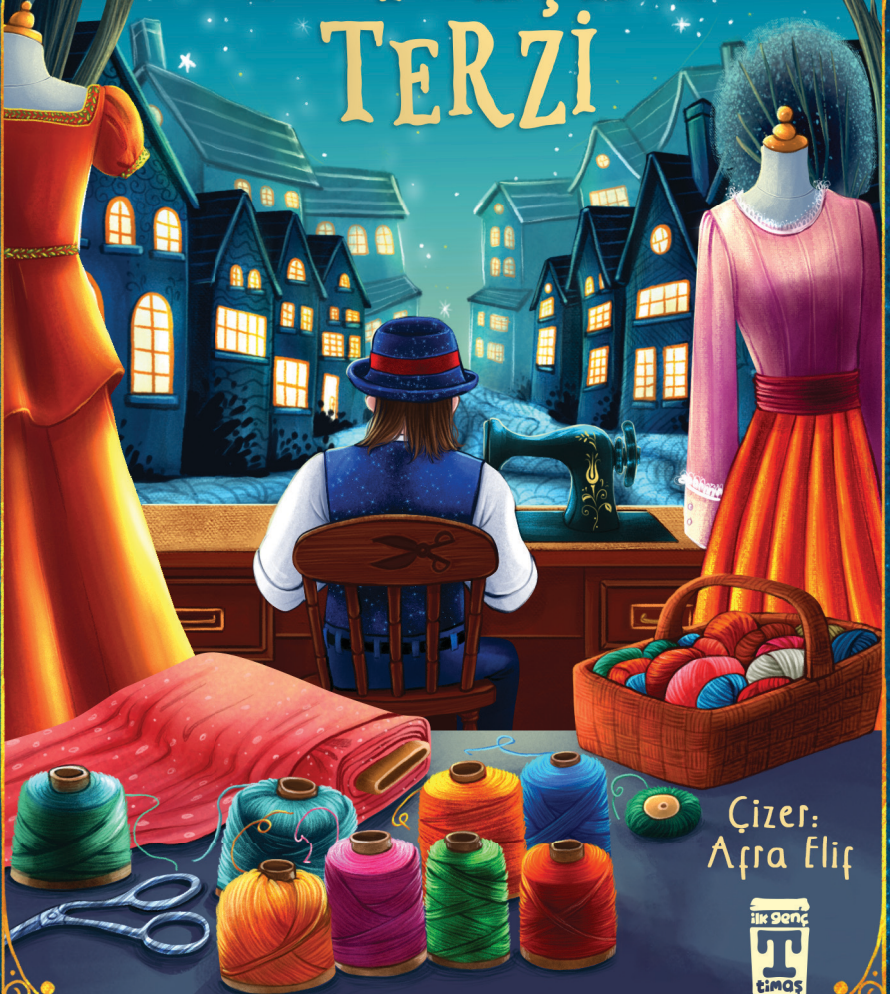

Ayşenur
Kurtuluş
Peltek

MUHTEŞEM TERZİ

Çizer:
Afra Eliç

iyi ki kitaplarım var...

● TİMAŞ YAYINLARI ●
İSTANBUL 2023

MUHTEŞEM TERZİ

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Proje Editörü Yalçın Yaman
Yardımcı Editör Feride Büşra Bayyigit
Kapak Tasarım Esra Burak
İç Tasarım Kısmet Gül Albayrak

1. Baskı Nisan 2024
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-625-94149-7-3

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Bahçelievler Mahallesi Zübeyde Hanım Caddesi
No: 8 Üsküdar - İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@ilkgenctimas.com

Baskı ve Cilt Mega Basım
Sertifika No 44452
Adres Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3 Baha İş Merkezi
Avcılar / İstanbul
Tel (0212) 412 17 00

TİMAŞ YAYINLARI / 6122

ÖZGÜR ROMANLAR / 84

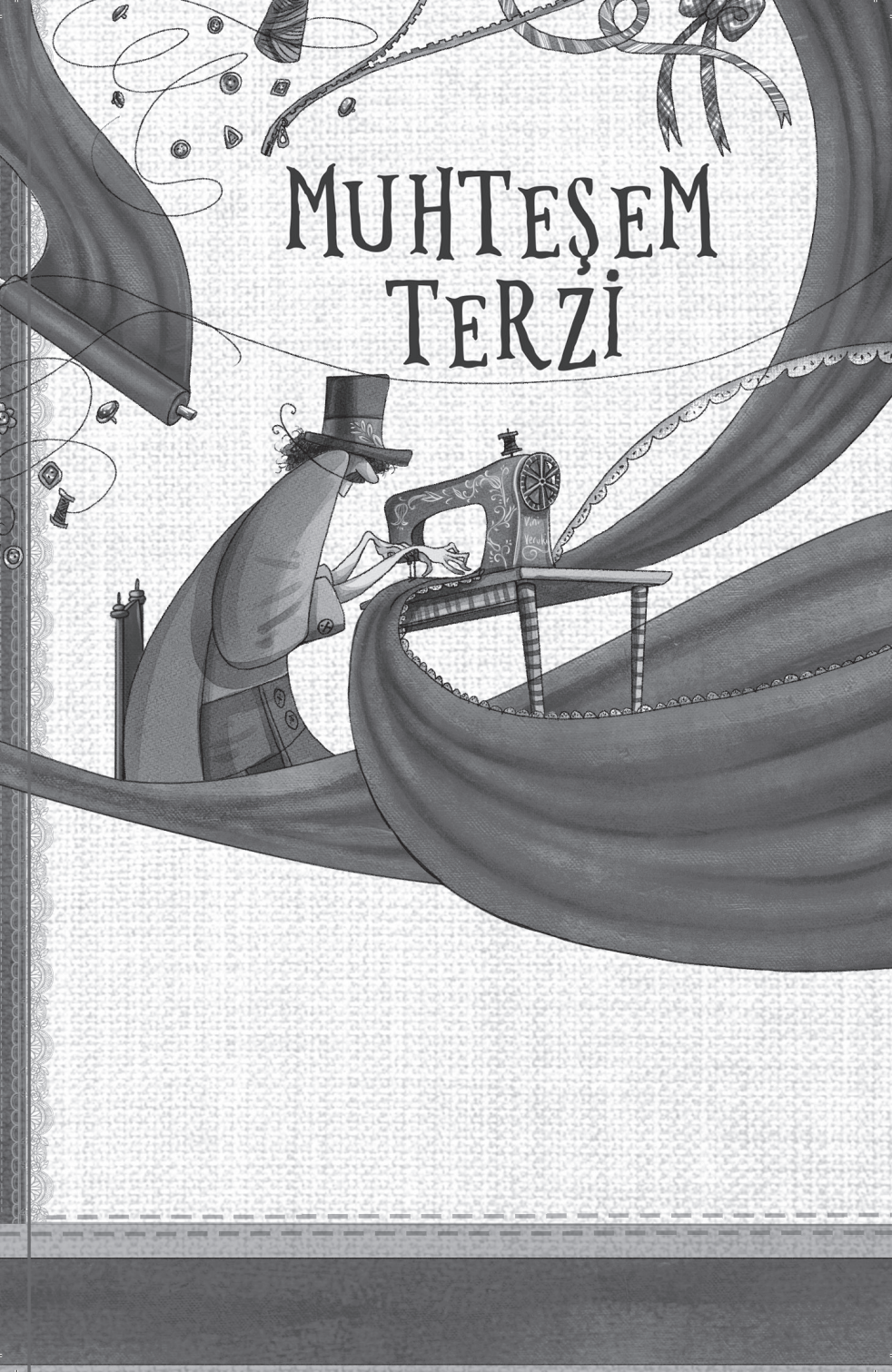
Raf: 10+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 2024 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketine aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Beni diktği renk renk kıyafetlerle büyüten anneme,
Edebiyatı ve sanatı sevdiren babama...

MUHTEŞEM TERZİ

İKİZLER

“Öyle her istediğinde gidemezsin Modilanya’ya. Bay Veruki’yi görmek için sana ayrılan günü beklemelisin. Eskiden böyle değildi tabii ama müşterileri artınca değışti birçok şey. Ah, canlarım, ne gündü ama! Hâlâ dün gibi hatırlarım. Çok ihtişamlı bir açılıştı! O günden sonra işleyiş değışti. Modilanya’yı ziyaret edebilmek için yılda sadece bir hakkın var, günün sonunda sana özel tasarlanıp dikilmiş yeni bir kıyafete sahip olabilirsin. Bazıları o yıl mezuniyet, düğün, davet, tören gibi bir etkinlik olacaksa haklarını

bu özel gün için kullanırlar. Bazıları da günlük giysilerine yeni bir takım eklemek için. Adaya yeni taşınanlar ya da Bay Veruki'nin ününü duyup tanışmak isteyenler için de bazı günler ayrıldı. "Yeni Ziyaretçiler" listesine adını yazdırıp sana gönderilecek davetiyeyi beklemelisin. Bay Veruki çok nazik biridir, kimseyi geri çevirmez ve asla kırmak istemez. Düzenli ve disiplinlidir, buna özellikle dikkat eder ki kimseye haksızlık yapılmamasın."

Nanu anlattıkça merakları arttı ikizlerin. Çocukluklarında anne babalarıyla bir kez gitmişlerdi ama sonraki yıl uzak ülke seyahatine, daha sonra da gemi yolculuğuna denk gelmişti kendilerine ayrılan gün. Daha sonraki yıllar da teyzelerinin ziyareti, amcalarının ve kuzenlerinin gelişi, gemi kazasıyla tüm kumaşların zarar görmesi, balon seyahati gibi sebeplerden dolayı gidememişlerdi. Böylece yıllar geçmiş, çocukluk anıları silinmişti hafızalarından. Modilanya'da geçirdikleri o tek günü hatırlamakta oldukça zorlanırlardı. Küçülse de saklamaya devam ediyorlar o gün dikilen ve çok severek giydikleri kıyafetlerini. Yenileri için ne yazık ki gerçekten çok beklemek zorunda kaldılar.

Mira şansını denemek istiyordu, gidip adını yazdıracaktı listeye. Niki öylece gidip kapıyı çalmayı teklif etti. Geri çevirecek değillerdi ya. Yıllardır gelmemişlerdi, hakları saklı değil miydi?

ADA

Pofuduk pişmaniyeye benzeyen tepciklere sırtını yaslamıştı şehir, dört yanıysa masmavi deniz. Ada haritalarda minicik bir noktacık gibi görünse de tüm dünyayla arası iyiydi. Uzaktan tabii. Gele ni gideni, karışanı edeni pek yoktu anlayacağın! Halk hâlinde memnun, sakin ve huzurlu bir yaşam sürüyordu. Adayı merak edenler yolun uzunluğuna katlanabiliyorsa gelip ziyaret eder, dünyanın geri kalanını merak eden adalılar da gidip geri dönecek kadar sabırlı ve hevesliyse şanslarını denerlerdi. Kendi hâlinde, düzenli bir hayat sürerlerdi.

Herkesin sıradan bir hayatı var dediğime bakma canım, enteresan kişiler de çıkıyordu aralarından. Mesela Pars Pamiya çok cesurdu. Merak, heyecan ve macera için duyabileceğın hatta kullanabileceğın tüm tanımlamalar sanki onun için yapılmıştı. Gemisine âşıktı, ah Vanilya! Uçsuz bucaksız okyanuslardan hiç korkmazdı. Uğramadığı liman, gezmediği ülke sayısı çok azdı. Ada halkına haberler getirir, gittiği her yerden yeni hikâyelerle dönerdi. Sadece hikâyeler değil tabii, adada kimseinin tatmadığı yiyecekler ve hayatlarında hiç görmedikleri eşyaları da getirirdi. Meyveler, baharatlar, yeni tarifler, tabaklar, tencereler, yeni çıkan icatlar, sanat eserleri, kitaplar, kumaşlar...

Pars Pamiya'nın adaya her dönüşü günlerce süren sergiler gibiydi. Getirdiklerini incelemeleri ve paylaşmaları biter, üzerine yapılan konuşmalar haftalarca bitmezdi. Vanilya, Pars Pamiya'nın en beğendiği çiçektir, kokusundan büyülenmişti ve gemisine de o yüzden bu adı verdi. Çiçek gibi bakardı gemisine, mis gibiydi, tertemizdi. Karaya yaklaşırken parıltısı gözleri kamaştırırdı. Hele o yelkenlerin işlemeleri ve rüzgârda salınışı...

Vini Veruki'nin en iyi dostudur diyebiliriz Pars Pamiya için. Her gittiği yerden getirdiği kumaşlar,

iplikler, danteller, düğmeler, iğneler, makaslar, fermuarlar, çıtçıtlar... Bay Veruki'yi bile adaya Pars Pamiya getirmemiş miydi? Şu işe bak! Balıkçıdaki karşılaşma sadece bir tesadüf müydü? Yoksa birbirlerinin hayatına dokundukları o ilk anda bambaşka yollar mı açılmıştı önlerine? Bitmez tükenmez çeşitlilikte yeni malzemeler olmasa o çılgın fikirler nasıl gelecek Bay Veruki'nin aklına? Tabii ondaki bu zevk, öngörü, tasarım yeteneği olmasa nasıl şekillenecek onca kıyafet?

Pars Pamiya bulabildiği ve taşıyabildiği her yeni malzemeyi adaya getirirdi Bay Veruki için. O talih-siz kaza yüzünden hâlâ kendini suçluyor olsa da adı üstünde işte, kaza! Ya gemi alabora olsaydı, ya kırılıp denizin dibini boyласaydı daha mı iyi olurdu? Ah zavallı Vanilya, ondan bile ne çok özür dilemiş, kırılan, çatlayan her yanını günlerce tamir ve kontrol etmişti. Baş edemediği dev dalgalar ve çıkan fırtınaya sebep oymuş gibi yedi bitirdi kendini. Vanilya dev dalgaların arasında beşik gibi sallanırken güverteden sızan suların kumaşları ıslatacağını, kumaşların boyalarının akacağını ve her birinin mavinin bir tonuna bulanacağını nereden bilebilirdi?

Beyazlar açık mavi, maviler daha mavi, yeşiller yeşilimsi mavi, kırmızılar bordomsu, bordolar ko-

yumsu bir hâl almıştı. Tüm boyası akan lacivert kumaşlar da soluklaşmıştı. Bir ara lacivert kumaşın doğal boyasını suçlayacak oldu, hatta o kumaş seçtiren dükkan sahibini, hatta o dükkanı tarif eden pazarcıyı. Üzüntüden ne yapacağını şaşırmıştı. Islak, ağır ve kokuşmuş ton ton mavi kumaşları olmuştu. Bunlar asla ve asla kullanılamazdı.

Bay Veruki'nin elinde sadece beyaz kumaşlar kalmıştı ve o yıl kimseye yeni kıyafetler dikemeyeceğini derin bir üzüntüyle ilan etmişti. Tüm şehir hayalet gibi dolaşacak değildi ya! Eskileri giyeceklerdi, zaten hepsi Vini Veruki tarafından dikilen özel kıyafetlerdi, değil mi? Tamam canım, hepsi değil, arada hazır da alıyorlar, Pars Pamiya onlara bulabildiği değişik kıyafetlerden de getiriyor, pazarda ve çarşıda satılanlar da var. Yün, merserize, ipek, keten ve bambu iplerinden örgüler de yapılıyor. Adada başka terziler de var elbette ama onlar bile yılda bir kez elde edebildikleri fırsatı değerlendirip özel bir kıyafete sahip olmak için can atıyorlardı. Herkes Bay Veruki gibi dikemiyordu sonuçta. Denediler canım! En azından benzetmeye çalıştılar ama cık! Olmadı...